

JUSTITICIA SOCIAL

PREU:
15 CTS.

Cal resoldre
de pressa si
s'aprova o no
l'Estatut

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

Els ministres catalans

Tot Espanya creu que un ministre català representa invariablement una collectora de gangues i privilegis per a l'economia de Catalunya. No cal revisar la història lamentable dels darrers anys de Monarquia per a poder-se convèncer del car que ha resultat a Catalunya la intervenció dels catalans en els famosos ministeris borbònics. En República, la fatalitat històrica s'acompleix inexorablement. Alguns decrets d'Economia durant el temps de Nicolau d'Olivera varen tenir la virtut d'apagar les fornals dels nostres misèrrims tallers de siderúrgia. Els tractats de comerç varen anihilar la nostra producció vinícola. Domingo sembla disposat a ferir de mort la nostra producció de sabons. I Carner ha nivellat el pressupost a costes, principalment, de la indústria catalana, cosa, potser, inevitable.

Però Carner ha fet més. En un projecte que està sotmès al dictamen de la Comissió parlamentària d'Hisenda sobre redistribució del 15 per 100 de la patent nacional d'automòbils merma els ingressos de la Generalitat en més de dos milions de pessetes anuals i la priva del 1 1/2 cèntims que percebia de la gasolina venuda en els sortidors de les carreteres provincials—mig milió de pessetes, aproximadament—. Veurem el que passarà; però, de moment, gairebé fóra de desitjar que Catalunya no fos mai més sollicitada per a participar en la composició dels ministeris que regeixen els alts destins d'Espanya.

La "integridaz" i En Pestaña

Hi ha qui s'ha estranyat de l'article d'en Pestaña a *La Libertad* de Madrid del dia 27 de maig proppassat. A mi no ha fet res més que confirmar-me i posar-me més al descobert un dels motius que he tingut en aquests últims temps per a no intervenir en res de la C. N. T.; això és, l'esperit de menyspreu a Catalunya que informa molts dels seus militants.

No és pas la primera vegada que en Pestaña tracta la qüestió catalana en forma despectiva i fins violenta. El posat d'indiferència recolzat amb un internacionalisme imbecil que adopta la C. N. T. en relació al problema de Catalunya no és res més que això: l'odi que senten tots els castellans que hi priven, la major part d'ells vinguts de llurs terres amb la cua entre cames, sense perjudici que al cap d'un any, gràcies a la adhesió grollera de molts catalans, ens vulguin donar lliçons de com hem de fer una revolució, que en les seves terres no tingueren valor de realitzar.

¿D'on ho ha tret en Pestaña que som utilitaris? A veure si ara resultarà que tota la seva actuació sols ha estat una lluita d'utilitats! A aquest propòsit jo li vull recordar una cosa. Quan el grup "Solidaridad" es va proposar editar la revista *Mañana*, el company Saña, en

representació del grup editor, es va posar, per mediació meua, en contacte amb el company Cortiella, per tal d'ofrir-li la direcció de la revista. L'estat econòmic d'en Felip Cortiella no és pas gens enviable, i un ajut d'aquesta naturalesa hauria fet molt de bé al vell militant.

Doncs bé; una de les condicions que posà en Cortiella per dirigir el periòdic anarquista, era que aquest fos redactat en català. Va haver-hi entrevistes, noves proposicions, etc., i, finalment, no va haver-hi entesa possible, precisa i únicament per la qüestió de l'idioma. Un dia el company Saña, davant de molts testimonis, a l'Ateneu Politecnium, deia al company Cortiella, amb molt de greu, en representació del grup "Solidaridad", del qual forma part en Pestaña, que no podia acceptar la seva proposició única, perquè el grup editor de la revista confiava molt que l'ésser en castellà els facilitaria el mercat d'Amèrica. I sabem més: sabem que en Pestaña fou un dels que més entestat tenia aquest argument tan espiritual. Tenim interès en aclarir que l'estimat amic Cortiella no és pas fill del regne de Lleó; o si no, que ho preguntin a Vilaseca.

Aquest esperit d'imposició intransigent dels castellans és

una de les altres tragèdies que arrossega el proletariat català, que des de la mort del "Noi" encara s'ha agreujat. Aquesta actitud dubtosa que adopta l'organització davant el transcendental moment històric en què vivim no és comprensible pels que havíem col·laborat a la preparació de la vaga general de l'any 1917 amb en Seguí, l'Andreu i d'altres companys.

En aquestes hores definitives podríem discutir apassionadament, amb violència si es vol, tal com fèiem en l'època de l'Assemblea de Parlamentaris a la redacció de *Solidaridad Obrera* (ho recordeu, Pestaña?); però no donar constantment arguments als Royo Vi-

llanova i repetir amb sospitosa insistència els recadets confidencials com aquest: *Hay en el fondo de su petición un deseo inseguro de autonomía total que en lenguaje claro quiere decir separación, pero que fundamentalmente, claramente no se atreven a formular.* Això els militants obrers de Catalunya amb dignitat, com en Lorenzo, en Negre, en Miranda, etc., que no eren catalans d'origen, però que havien arrelat ací, creant una llar i una família i uns mètodes de vida, no ho havien dit pas mai, ni en els moments en què el catalanisme era representat pel partit de la classe capitalista, que nosaltres ens en burlàvem i fuetjàvem,

però no ho fèiem des de Madrid i en un diari tan suspecte com *La Libertad*, sinó que ho fèiem en català i des d'aquell *En Titella*, que l'enginy inexhaurible de l'Uson i en Masgomeri havien estructurat.

Es que vós, després de tot, per anys que visqueu ací, sempre parlareu igual, i per això també sereu sempre un pervingut i un inadaptat.

Gràcies, Pestaña, per la sinceritat; però no ens creïem merèixer això de vós i menys en aquests moments.

No ens apurem: vós aneu fent d'anarquista a la vostra manera, que nosaltres tot això també ho arranjàrem a la nostra. JOAN FRONJOSÀ

República i Socialisme

Fins el 14 d'abril de l'any 1931 tots els homes de tremp liberal, tots els homes de sentiments generosos, tots els homes de fina sensibilitat política teníem per comú denominador la República. Fastiguejats de tantes corrupteles oligàrquiques, dolorits per les vergassades dictatorials i avergonyits de tanta desaprensió política, el poble va saber reaccionar i en un gest olímpic i elegant va foragitar del clos ibèric aquella monarquia borbònica que tants estigmes havia llançat a la cara dels catalans.

I bé; ja tenim República, ja fa un any que uns homes de bona voluntat malden per endegar totes les atzagaiades que va cometre la monarquia, cerquen fórmules per donar nova vida al cos abaltit i caduc de l'Estat espanyol, es multipliquen en llurs forces per estructurar les lleis que han de regir els destins de la República. Però hi ha un problema palpitant, de transcendència enorme, que no podran pas resoldre els homes de l'actual Govern, malgrat ésser homes de política esquerrana i de visió ampla i desinteressada. Em refereixo al problema social i econòmic del poble que treballa, del proletariat.

Es veritat que els socialistes espanyols, amb llur col·laboració amb els homes del Govern actual, han aconseguit injectar una gran dosi de ferments socialitzants, tant en la Constitució com en les altres lleis complementàries. (Cal fer observar que, llevat de la incomprendible posició en què fins ara s'havien situat els socialistes espanyols

respecte el plet diferencial de Catalunya, i llevat també de quatre esgarrinxades esporàdiques que han sofert uns quants obrers—lamentabilíssimes sempre—, tots els republicans esquerrans hem d'estar-los agraits per l'afiançament que han donat a la República i per l'empremta que hauran deixat marcada en tots els estaments legislatius. Pot dir-se que a base de laborar per la República, els socialistes hauran sacrificat la potencialitat del partit i s'hauran guanyat el dicteri de *traidores del proletariado i vendidos a la burguesia* per part dels *anarcolibertarios, comunistas, jabolies, sindicalistas*.)

Es veritat que els socialistes encara arribaran a obtenir millores per a la classe obrera. Però el problema social íntegre, viu, descarnat i palpitant no es pot pas resoldre només que amb un govern autènticament de majoria socialista.

La burgesia, davant l'allau del poble que reclama les seves reivindicacions, podrà admetre, si bé de faiso escalonada, les igualtats de caire intel·lectual, jurídic, polític i cultural. Les igualtats de caire econòmic i social, però, és impossible d'abastar-les sense un capgirament de la societat burgesa.

Malgrat les calamitats que comporta el règim capitalista, malgrat haver provocat una guerra que va costar deu milions i escaig de víctimes, un desequilibri econòmic que fa trontollar els Estats més poderosos de la terra i haver deixat en atur forçós trenta o quaranta milions d'homes, el capitalis-

me proclama encara les excel·lències del seu règim. I és que sap que, si el socialisme dirigeix l'actuació de la nova societat, el primer que faria fóra lesionar els grans interessos creats, apoderar-se dels mitjans de producció, canvi i distribució de la riquesa, socialitzar tota la terra perquè cessés l'explotació de l'home per l'home, i després anar a una distribució justa i equitativa entre "tots" els treballadors.

I per a això fer el socialisme ja compta amb un programa mínim per resoldre els greus problemes que afecten a l'estructuració d'un nou Estat, ja compta amb homes capacitats per fer rutllar tots els estaments que integren la vida dels pobles. El que manca és que el proletariat obri d'una vegada l'orbetat en què l'han sotmès les institucions del règim passat, que els obrers es donin compte que són majoria i que ells, o millor dit, nosaltres, som els motors de tot aquest engranatge immens que bull i fa viure la humanitat tota. L'obrer ha de descavalcar d'aquestes torres de vori que li pinten un demà immediat i venturós que el situarà en una mena de cel paradisiac. No és tan fàcil com sembla la victòria, no. Tampoc és immediata i planera. Per això jo em permeto dir que no és amb crits ni amb revolucions d'opereta com es pot conquistar el comandament d'un Estat, no és fent de demagog ni de senglar com s'aconsegueix la unió de tots els obrers, no és imposant amb pistoles la voluntat d'una minoria com s'acon-

LA SETMANA POLITICA

Revolucionaris 100 per 100

La C. N. T., monopolitzada pels faistes 100 per 100, ha fet una altra "revolució" de braços caiguts.

Com sempre, amb la col·laboració policial, la "mise en scène" ha estat perfecta. Bombes a dojo que la policia "descobreix" en vigílies del "cop". Líders ultrarevolucionaris que se les conjunten per a deixar-se agafar hores abans del "cop". Incitacions heroiques de *Solidaridad Obrera*, barrejades amb lamentacions apocalíptiques, quan no de filosofia d'encants. "Comisiones" que es mobilitzen i perceben. "Comisiones" que deixen seques les ja exhaurides arquies sindicals... I aquesta vegada, l'impromptu patètic, fora programa: el Dr. Vallina cridant traïció!

I, com sempre, un desenllaç tràgic, tant per la sang vessada com per l'esterilitat, l'estupidesa del sacrifici d'un escamot d'ingenus.

Agreujat, en el darrer experiment, ignominiosament.

Pels carrers de Barcelona han sortit criatures de 10, 12 i 14 anys, i joves de 16 i 18 anys. "Pioners rojos", en diuen. Però els valents de la revolució sistemàtica no sortiren dels seus caus.

Res no pot justificar-los.

Sabent que els mítings anunciats estaven prohibits, *Solidaridad Obrera* va afirmar que tanmateix es farien. I va dir-ho en to alt i amb l'inevitable "trabajadores, no faltéis". Això, o les paraules careixen de sentit, volia dir que el faisme 100 per 100 desafiava el govern civil i que estava resolt, amb l'ajut proletari, a fer prevaler els seus drets. ¿Conclusió? Molts treballadors anaren a Montjuïc el diumenge. Però els faistes 100 per 100 se n'oblidaren. Varen tenir-ne prou que unes dotzenes de criatures, arborant banderes roges i negres, cridessin "viva el comunismo libertario".

Perquè ells són valents incitant i per retirar-se estratègicament, mentre la "carn de canó" planta cara als guàrdies d'assalt.

La criminal tàctica del faisme 100 per 100 i del comunisme burocràtic i més o menys autocràtic, ha costat unes quantes vides i la llibertat d'algunes dotzenes de joves de cor sa i de cervell curt. I sense escalf d'ideal, i sense simpatia ciutadana i obrera, sense objecte conegut, sense finalitat confessable.

Ja n'hi ha prou!

Els tèrbols faistes ja n'han fet prou de malifetes a la classe treballadora. Han anihilat l'organització que l'aplegà en hores d'entusiasme constructiu. Han arruïnat en aventures fosques, les caixes sindicals. Han sacrificat centenars d'innocents i d'ingenus. Han contrabandejat amb ideals caríssims i enfortit la reacció. Han col·laborat amb els conspiradors monàrquics, aristòcrates, capellans trabucaires i negoçants tipus March. I ja és hora de posar punt final.

I d'exigir responsabilitats.

I de saber qui, qui sosté *Solidaridad Obrera*, dirigida per un ex-requetè, ex-presidari de la Guaiana francesa (atracament i assassinat), indultat després de sis anys de "bagne" i de descobrir-se "casualment" un complot d'un grup que volia fugir. No són els obrers, que no cotitzen. No són els sindicats, exhaurits. No són les subscripcions voluntàries, que en total no eixuguen el dèficit d'una setmana. No són els atacadors professionals i "idealistes", en plena decadència. Qui? Qui?

Hem tocat ja el fons més fons i més tèrbol del tenebrós món faista, del llot puent i de les ànimes integralment mercenàries. ¿No hi veieu l'ombra del Borbó?

Azaña, deixeble de Cambó

Azaña ha parlat molt bé. A nosaltres les seves conclusions no ens ha entusiasmat gaire, ni diríem, com Hurtado, i després d'eixugar-nos les llàgrimes: que ens donin ara el que vulguin. Però, ha fet un bon discurs, com no podia esperar-se, abans, de cap cap de govern ni tan sols de cap ministrable.

L'enigma del seu discurs ens tenia capficats, quan, llegint *La Veu*, vàrem sortir de dubtes. És clar: Azaña ha parlat com ha parlat, perquè abans d'Azaña hi ha hagut un Cambó! Com sona!

Llàstima que mentre Azaña conspirava contra el Borbó i polia el seu temperament darrera les reixes de la presó, Cambó, el seu mestre, s'oferís al Borbó per a salvar, amb la monarquia, Espanya i Catalunya i els accionistes de suro!

Ves per on un mestre s'entossudia en no deixar volar el deixeble més eixerit.

Polèmiques entre companys

Dos benvolguts companys han tingut una petita polèmica en un periòdic burgès, i un d'ells per a sortir en defensa, indirectament, d'un partit polític més personalista que doctrinari, de revolucionarisme verbalista en decadència.

¿No creuen els bons companys que hi ha quelcom més útil a fer, que si hem d'ésser Quixots ho hem d'ésser de l'antiviolència en un país enverinat pel pinyol oratori i l'aventurisme de barricada?

Bon símptoma

Fa uns mesos el Departament d'Economia i Treball de la Generalitat va arranjar un conflicte entre el Sindicat de Llum i Força i la Companyia Recs i Força de l'Ebre. Aquesta va comprometre's a no acomiadar ningú i a fer setmana de cinc dies, com demanava el Sindicat, en aquelles seccions que fos indispensable i pel temps estricte.

La setmana de cinc dies, manifestació de la crisi aguda de llavors, ha acabat ja. Totes les seccions de Recs i Força de l'Ebre treballen setmana sencera, com abans i en compli-

ment lleial del compromís signat a la Generalitat.

Hi veiem en això un bon símptoma, com si la corba de la crisi hagués arribat ja al punt màxim per a començar el descens.

I ho registrem satisfets, car no sempre ha d'ésser tot d'horitzons negres!

Confessió freudiana

A la "revolució" del diumenge no s'hi veié la mà dels tècnics obrers i camperols. El Bloc Obrer i Camperol ha deixat el camp lliure als seus competidors buròcrates del "Partido Comunista Español". Ara està encaparrat amb la revolució de la democràcia pura mitjançant la proporcional.

Són els tècnics de la revolució.

Són els tècnics de la democràcia pura.

Són, a l'ensem, els tècnics de la simulació.

S'estranyava l'altre dia l'a-

mic Granier-Barrera d'una gent que fa la competència als catalanistes 100 per 100 i edita en castellà el seu òrgan oficial.

Per què?

Una cosa és ésser.

I altra cosa, especular.

Tèòricament, el "Bloque Obrero y Campesino" ha proclamat la independència de Catalunya. L'Estatut és una traïció. El tràmit parlamentari, una segona traïció. Cal que ens proclamem independents. I amb l'ajut tècnic dels herois.

Però, íntimament, el seu líder i "última ratio", Joaquim Maurín, se sent ben espanyol i ben castellà. No ho diem pel fet que parli en castellà després de tants anys de vida catalana. No.

Ho diem, recollint una confessió conscient, freudiana, semblant a la que comenta l'amic Fronjosà, de Pestaña, un altre anarquista que no ha volgut aprendre el català.

Ha escrit Maurín a *La Batalla*, comentant la vinguda de Wells: França "después de haber realizado la balcanización de Europa, asegurándose Polonia, Rumania, Yugoslavia..." etcètera. El que segueix no interessa.

Un imperialista no parla amb més contundència. "La balcanización de Europa". Ultra que aquesta és una frase remanida, situa Maurín entre els imperialistes castellans, que en l'Estatut de Catalunya hi veuen l'inici de la "balcanización de España".

¿Com creure en la sinceritat de qui ens empeny a prendre'ns la independència i menysprea el just i reivindicatiu aixecament de la postguerra que ajuntà els tres trossos torturats de Polònia i alliberà del jou habsburguista, Txecoslovàquia, Hongria, Yugoslavia?

L'electoralisme té, a voltes, aquests entrebancs!

JOAN COMORERA

Elogi d'anarquistes

Tenim companys estimats entre els "Amics del Sol", una entitat excursionista sense reglaments ni càrrecs; sense quotes obligatòries.

El full mensual que publica aquesta entitat conté pàgines d'ètica que tots podríem acceptar:

Hem visitat joves empresonats per la causa, que vibraven amb tota la joia el dia de la proclamació de la República, malgrat haver-los causat la presó una malaltia mortal. Sentien en el llit agònic l'alegria d'aquell alliberament — encara que fos parcial — dels homes de la nostra terra. I veiem com els altres companys els ajudaven amb despesa germanor.

Uns dies més tard donàvem una conferència en un centre anarquista. Assenyalàvem com a tasca a realitzar a la nostra ciutat la construcció de les cases higièniques per als treballadors, la creació de parcs infantils i guarderies d'infants, els dispensaris odontològics, etc.

Els companys que m'escoltaven, un xic escèptics, em preguntaren: "¿Però creieu que els regidors ho faran?" Amb la fe que jo tenia posada en els homes de la República vaig intentar de convèncer-los i demanar-los que fessin opinió, perquè en la cosa que he tingut més confiança sempre ha estat en la força de l'opinió.

Ha passat un any i aquests companys no han vist la millora quan n'estaven tan desitjosos com nosaltres. Era natural que per haver ajudat a venir la República, i per tant estimar-la, li fossin més exigents. S'havia parlat que la República que vindria fóra burgesa, però també es feren mítings molt prometedors. I l'exigència amb la cosa amada no s'entén de temps. Així hauríem de comprendre aquest es-

tat psicològic col·lectiu i en tot cas mirar—si fos necessari— de reobrar damunt d'ell. Però també caldria estudiar si no fóra útil a la societat unir aquella força descontenta amb la nostra, que encara que no protesti sorollosament, tampoc està satisfeta, i mirar de contrarestar la inèrcia burgesa.

L'Ateneu Llibertari del Clot aplega un gran nombre d'entusiastes del saber i que senten els lligams fraternals. Els aplecs que verifiquen freqüentment és una pràctica recomanable. Els curssets tenen un nombre d'inscrits superior a molts altres ateneus. Al que hi donem actualment hi assisteixen més de dues centes persones. Rebeu en la conversa suggeriments interessants, i de la boca dels mateixos interlocutors surten amonestacions per les faltes que els homes fem en la vida diària i que contradueixen el nostre ideal.

Parlàvem fa tres setmanes del respecte a la personalitat de l'infant, de la manera com s'hauria de complir aquest respecte; i ens donaven compte molts de com no sabem respectar la llibertat del noi que la moderna pedagogia preconitza, encara que no sàpiga realitzar. Aquella conversa en una societat anarquista era un estímul per a obrar millor.

Hi ha gent que encara creu en l'anarquista de Terrassa. Els burgesos, en canvi, han triat les dones maques i han pres les dones dels treballadors valent-se dels diners que els proporcionava la suor del mateixos oprimits. Això ho feren durant segles i la gent que avui s'espanta dels anarquistes no s'esverà. Hi ha escriptors els quals, sense creure en l'anarquista de Terrassa, s'horroritzen amb l'anarquista anònim i general i creuen

que els anarquistes volen la destrucció de la societat. En tot cas volen la destrucció de l'actual societat per a formar-ne una altra més justa i en la qual la vida sigui més feliç; i això són ja diferents partits els que ho volen. ferents partits el que ho volen.

L'anècdota de renegats—gent que macula tots els sectors—no val la pena de retreure-la sinó per a recordar-la als qui en fan un argument.

Hi ha una idea que és primordial en l'anarquisme i que tots hem de defensar: la llibertat. Llibertat que suposa el respecte a la personalitat de l'home i del nen. Fonamentant-nos en aquest respecte podem defensar els nostres punts de mira. Macdonald en el seu llibre *El Socialisme* assenyala com a fi suprem de l'ideari socialista l'assoliment d'aquesta llibertat, reconeixent el principi que l'home és un fi en si mateix.

Les discussions hauran de recaure sobre la tàctica; i el to, l'afecte amb què tractem els altres demostrarà la nostra puresa d'idees, si treballem o no per la redempció de tots els homes.

Cal veure no tan sols defectes sinó també les qualitats. Aquí a Catalunya l'obrer vivia en estat gregari. La U. G. T. comptava amb pocs afiliats; i hi hagué uns homes abnegats, arriscadíssims, que aconseguiren associar-los en la C. N. T. De quina manera? No és l'hora de discutir-ho. Però el treballador, tot treballador, avui dia s'ha donat compte que hi ha d'haver una associació dels treballadors. Aquest és un servei immens.

I amb la gent que l'han presat, encara que després seguissin tàctiques amb les quals no hi estem conformes, s'ha de poder dialogar.

C. RUFES

Els amics del senyor Azaña

El Partit Català d'Acció Republicana, del qual ja havíem sentit a parlar, ha tornat a donar senyals de vida després del bell discurs del senyor Azaña. Ha tramès als diaris notes pregades, ha cursat telegrams i missatges, ha format juntes i seccions, i ha llogat un local al Passeig de Gràcia que pensa inaugurar amb un acte públic aquest mes que hem començat.

El Partit Català d'Acció Republicana no és un partit català, encara que el seu nom vulgui indicar el contrari. El mateix es titula, amb humilitat que seria exemplar en altres aspectes, "inspirat en el programa polític del Cap del Govern de la República, senyor Azaña". És digne i respectable per a nosaltres el cap del Govern, com a cap de Govern i personalment. El seu programa ens pot resultar grat sense reserves essencials. Però és evident que aquest programa no és el d'un partit català—tampoc no ha d'ésser-ho—i per tant no pot mai ésser adequat per a un partit de Catalunya.

Encara, doncs, que el Partit Català d'Acció Republicana vulgui actuar a Catalunya, no és un partit català. És una part no ben diferenciada de partit general, a remolc de l'acció general del partit matriu. En aquest sentit, dintre el procés de reanotament de la política catalana, és una regressió. I quant al partit general de què emana esdevé una redundància.

No podem acceptar, a Catalunya, ni partits generals ni sucursals d'aquests. Els partits catalans han d'ésser nacionals, han d'ésser de Catalunya. Han de tenir un programa sorgit d'ells mateixos (per bé que elaborat damunt els fets) i després projectat enfora. El provincialisme polític de Catalunya, que ja hem començat a liquidar amb profit, ha de desaparèixer totalment i necessàriament dintre l'autonomia que preparam.

Pot haver-hi, i àdhuc convé que hi hagi, una convergència i una contínuïtat en les activitats dels partits similars de Catalunya i d'Espanya. Els partits d'opinió, sobretot els partits obrers moderns, tenen a tot arreu objectius paral·lels i tasques aproximades. Si els socialistes ens sentim units amb els companys d'Anglaterra, ¿com no hem d'actuar amb els companys de tots els pobles d'Espanya, aplegats per la lluita dintre un règim de certa unitat política? Cal, però, no crear confusions, pesi a la convivència dintre la República. Els partits actuant a Catalunya han d'ésser partits nacionals catalans. Fent obra de conjunt, en el pla general, amb els partits afins de la República; però catalanes. El Partit Català d'Acció Republicana, malgrat tots els respectes que mereixen els seus components, no ha d'arrelar a Catalunya, com no hi ha d'arrelar cap partit forà per respectable que sigui.

Un segon motiu fa també repudiar el nou agrupament polític. El fet d'ésser inspirat—retornem a la frase transcrita—en el programa d'un home. I tots

aquells comitès que, com deien encara les notes pregades, "s'han adreçat al senyor Azaña expressant-li la plena identificació de tots llurs elements amb la doctrina sostinguda en les definicions polítiques que conté el seu transcendental discurs", han demostrat tenir un concepte primitiu de com es formen els partits democràtics i els seus programes.

Azaña és un gran home. No en dubtem gens. Ho proclamem en veu alta. Però l'admiració, el respecte, àdhuc l'afecte profund que ens mereix no ens ha de trastocar principis essencials d'ètica política. I la tendència gregària de cabdillisme que hem observat en els comunicats ens apar igualment com una regressió.

La monarquia es va distingir com un règim de partits personals. Hem tingut el maurisme, el ciervisme, el lerrouxisme i tot un grapat d'ismes patronímics que han embrutit la consciència pública i han entelat el discerniment popular. Colles de gent que segueixen un cap sense pensar res pel seu compte, esperant que aquell cap formuli opinions per a fer-ne opinions pròpies.

La República nasqué per liquidar aquesta anomalia com moltes altres. Els partits que sostinguin la República han de trobar en un programa orgànic i ens uns principis permanents la raó de subsistir. I han de determinar programa i principis en el lliure contrast, en el lliure debat dels parers interns, establint així—sempre la democràcia, que en el fons és avenença i transacció, respecte recíproc—una línia teòrica i tàctica que marqui el promig aproximat dels parers totals.

Els homes capaços, fins els homes genials troben el seu lloc dintre aquests partits d'origen i estructura democràtics. Ells els permeten, més que no els partits cabdillistes, la plena eclosió de llur personalitat i la plena eficàcia de llurs concepcions a través del control col·lectiu. Només un polític de segona fila i de procediments insincers pot aspirar a regir per l'admiració una colla boca-badada. Creure Azaña capaç d'un ideal semblant seria fer-li una ofensa.

Precisament els contraris d'Azaña que el troben dictador en potència són els únics que poden atribuir-li aquestes aspiracions. Els seus amics no han de justificar la llegenda reaccionària ressuscitant actituds de submissió davant un cap de partit. Nosaltres, que no el seguim, en tenim un altre concepte. El trobem prou sensible i prou intel·ligent per a revoltar-se, ell el primer, contra la seva pròpia dictadura o el seu propi cabdillatge.

Un dia, essent encara cap de Policia de Barcelona, el senyor Artur Menéndez es va negar a alliberar un detingut perquè li havien dit que pertanyia a un partit català i republicà. "Això no vol dir res—exclamava amb justícia—. El fet que aquest senyor sigui d'un partit no vol dir que tingui dret a fer el que li sembli." I per demostrar que

estava disposat a fer complir la llei de totes passades conclougué amb energia: "Porque tengan en cuenta que yo estoy aquí como representante del Gobierno y también como amigo personal del señor Azaña." I això li llevava tota la raó; era un mal argument, per a delinquir, fer valer l'adhesió a cert partit polític; però era pitjor, per a justificar una actitud personal, fer valer l'amistat també personal amb un cap de partit i de Govern.

Els amics catalans del senyor Azaña semblen tenir aquesta mentalitat, digna només d'un cap de policia—els quals no es distingeixen gairebé enlloc per llur fina psicologia i als quals podem perdonar fàcilment aquesta mena d'ofiositats.

* * *

Cal bandejar, definitivament, provincialisme i cabdillisme de la vida política catalana i de tota vida política. Ni maurisme ni lerrouxisme decrepits, romanalles del vell règim, ni neoazañisme sempre inoportú, ni, a Catalunya, cambonisme o macianisme. Democràcia. Programes. Partits. Que ningú no pensi amb el cervell d'altri. I, amb un control mutu, organització del règim i endegament de les capacitats.

En aquest sentit, la Unió Socialista de Catalunya és també un partit modèlic. Posada a regir-se en forma democràtica, comença per no tenir President. El partit, en el seu conjunt, es presideix ell mateix. Tal vegada l'error d'Alomar—en tants conceptes admirable—fou no capir

Els problemes de la higiene mental a Catalunya

En els presents moments inicials de reestructuració política i social del nostre poble, quan arreu sorgeixen iniciatives per a millorar la seva vida, cal tenir present el fet, unànimement admès per tots els Estats progressius, que el benestar social de les col·lectivitats humanes depèn en primer terme de l'equilibri i la potencialitat mental dels seus elements. Una bona higiene mental és, doncs, la condició indispensable per a poder arrelar els factors de Cultura, Treball, Higiene general i Civisme necessaris per al progrés de tot poble.

¿Què és i què es proposa la higiene mental?—És un conjunt de normes i actuacions destinades a aconseguir la conservació del nostre benestar espiritual (per damunt de les dificultats que ens oposi el medi ambient) i el desenvolupament de totes les nostres aptituds, a la vegada que la correcció dels nostres defectes, amb l'objecte que cada u de nosaltres—sa o malalt de l'esperit—pugui assolir la màxima satisfacció i eficiència en la vida, obtenint plenament els quatre punts cardinals de l'evolució espiritual: Saviesa, Intel·ligència, Bondat i Energia.

¿Com tracta de realitzar aquestes finalitats?—1, posant en joc tots els mitjans científics coneguts per a prevenir i aminorar els desequilibris i les malalties mentals; 2, divulgant fins als indrets més allunyats de la civilització les regles de gimnàstica o cultura mental.

¿Amb quins elements compta?—La Lliga Internacional d'Higiene Mental ha obtingut la col·laboració entusiasta dels més eminents metges psiquiatres, psicòlegs, pedagogs, sociòlegs, economistes, juristes, fisiòlegs, higienistes i tècnics comercials i industrials, tots els quals es troben degudament agrupats en comitès locals, que consten de tantes seccions com problemes generals planteja la seva actuació. D'una fàlisi general el nucli que en cada ciutat irradia la tasca d'higiene

ben bé això mentre era estimat company nostre.

Els amics catalans del senyor Azaña, sense voler-ho i sense adonar-se'n, a més de condemnar-se a l'eixorquia dintre un règim novell, han fet un mal servei a llur capítol forçat. Amb ells i uns quants senyors Artur Menéndez que vulguin fer d'Azaña un "caudillo"—o un dictador—ens malmetran l'estadista. Tota la inèpcia i tota l'ambició del país omplirien els rengles de la nova cleda, i posarien l'admirat "cabdill per força" al nivell d'un Lerroux qualsevol.

GRANIER-BARRERA

GRAN MÍTING ANTIFEIXISTA

que se celebrarà DIUMENGE, 12 de juny

Aniversari de l'assassinat de

MATTEOTTI

a les onze del MATÍ, al

Palau de les Arts Decoratives de Montjuïc

ORGANITZAT per la Federació Comarcal de Barcelona de la U. S. C.

prendre una forta campanya, en pro de la conservació de la salut mental, i com a primer resultat d'aquesta creença ha organitzat una setmana d'higiene mental a Barcelona, en la qual cal destacar—entre altres—dues conferències d'especial interès per al proletariat: la que donarà el Dr. Carles Soler Dopff el dimecres dia 8, a les set del vespre, a la sala d'actes de l'Escola del Treball (Urgell, 187), sota el títol "Higiene mental de l'obrèr", i la que donarà a l'Ateneu Polytechnic el Dr. G. Capó el dia 7, a les vuit del vespre, amb el títol "Com s'ha d'organitzar l'assistència psiquiàtrica-social en els moments actuals".

Cal confiar que tots els obrers—manuals o intel·lectuals—que tinguin consciència dels seus deures ciutadans no deixaran d'assistir a aquestes conferències, així com a la resta dels actes de propaganda que tindran lloc la pròxima setmana i que es trobaran anunciats a la Premsa diària sota el qualificatiu genèric de "Setmana Catalana d'Higiene Mental".

Unió Socialista de Catalunya

Míttings i Conferències

AVUI

Conferència de Joaquim Xirau a la Secció de Lleida, a les deu del vespre. Tema: "Valors humans del socialisme".

Mítting inaugural de la Secció de Pont d'Armentera, a dos quarts de deu del vespre. Oradors:

J. Ollé.
C. Gerard.
Àngela Graupera.

Conferència de Joan Fronjosà a la Secció del Districte VIII, Montseny, 35, principal, a les deu del vespre. Tema: "Els anarquistes i l'hora present".

DEMA

Conferència d'Àngela Graupera, a la Secció de Valls, a les onze del matí. Tema: "Missió de la dona".

Conferència de Joaquim Xirau a la Secció de Manresa, a dos quarts de deu del vespre.

Secció del Districte VIII

La Secció del Districte VIII de la U. S. C. participa que, a partir del dia 8 del corrent, tots els dimecres, de vuit a nou del vespre, el Consultori Jurídic de l'entitat atindrà gratuïtament totes les consultes referents a la rebuixa dels lloguers, d'acord amb les disposicions vigents.

Dels articles signats en són responsables llurs autors

COMARCALS

Magnífica dissertació del Dr. Mira

El Dr. Emili Mira, professor de l'Escola d'Orientació Professional, donà la seva anunciada conferència organitzada per la Secció de Manresa de la Unió Socialista de Catalunya. El suggeriment del tema: "Què cal entendre per revolució social" i la vàlua personal del conferenciant feren que el local d'Unió Catalanista Republicana fos insuficient pel nombrosíssim públic que acudí a sentir-lo.

Obri l'acte el president de la U. S. C., Marcell Font, que cedi la paraula al senyor Tomás Ramon, el qual presentà l'orador, remarcant la seva valor científica dintre la medicina i la seva actuació socialista dintre el camp de la política catalana.

El Dr. Mira comença per dir que ell potser no serà mai un home de ciència, però que és segur que mai no serà un polític. Amb tot, com que els moments reclamen que tot aquell que té una idea la divulgui, ell es troba ara que ha de complir amb un deure.

Exposa la concepció que els homes simplistes — la gran majoria — tenen de la política, concepció que fa que els privilegiats s'enrolin a la dreta i els explotats a l'esquerra. Només un nucli selecte sap prescindir d'ells mateixos i l'aprecia en el veritable sentit de l'art de governar els pobles, i treballa pel que convé, no a ells ni a la seva classe, sinó a la humanitat.

Diu el Dr. Mira que es proposa demostrar. Primer: Necessitat de fer la revolució social. Segon: Què cal entendre per revolució social.

Què vol dir el mot revolució? L'orador n'explica el veritable significat i demostra com el que molts entenen per revolució no és altra cosa, en darrer extrem, que un episodi de la revolució.

Només dues revolucions socials hi ha hagut en el món: la francesa i la russa. I si avui hom es passeja per Rússia té la impressió que la revolució començava a girar mateix. De la revolució francesa l'essencial i el perdurable foren les teories i no la guillotina i la Bastilla, després de les quals tornà encara a França la Monarquia i Napoleó. A Rússia passarà el mateix. Fa més per la revolució social el que inculca una idea que el que deposita una bomba.

De tota revolució cal treure'n tot l'esperit de revenja i no pot de cap manera considerar-se amb aquell esperit simplista que fa suposar que el que anava a sota ha d'anar a dalt i el que anava a damunt ha d'anar a sota. Censura de Rússia casos recents d'aquest esperit de revenja.

A continuació l'orador exposa l'adulteració que han sofert les doctrines a través dels homes. Cita Jesús, Buda, Bakounin i Marx per a demostrar com llurs deixebles fan el revés del que aquells predicaven.

El Dr. Mira aïna encara el seu parlament i ens parla del que és l'essència del credo socialista, que reconeixent el dret al producte de l'esforç de cadascun, nega el dret al producte de l'esforç dels altres; no admet l'acumulació de beneficis i considera el diner només com un element de treball, mentre aquest diner sigui necessari. El socialisme persegueix una nova estructuració econòmica del món, i vol, per tant, una manera més humana de distribuir la riquesa, però sense destruir-la com alguns pretenen.

Parla del cas de Rússia, que considera possiblement necessari per a demostrar que mentre hi hagin altres solucions per a aquesta transformació del món, el nostre poble no pot assajar el comunisme.

La Unió Socialista de Catalunya és, doncs, revolucionària en el sentit exacte del mot. És un partit que realitza en cada moment una tasca socialitzadora sense convulsions inútils, que no promet la revolució social per a una data fixa i que té un programa estructurat i un credo constructiu que manea en els altres partits proletaris i partits d'esquerra.

Diu que els homes d'acció són útils a condició d'estar a les ordres dels cervells dirigents; la força al servei de la raó. L'anarquia mena indiscutiblement a la tirania. La llibertat no és que cadascú faci el que li doni la gana, sinó que cadascú li doni la gana de fer allò que cal.

Els homes de la U. S. C. — diu el Dr. Mira — no ens negarem mai a fer la revolució constructiva. Nosaltres volem, específicament a Catalunya, una transformació efectiva del règim social, sense crits ni convulsions. Creiem com Proudhon i com Sorel, que mentre siguem minoria no tenim dret a imposar res. Els obrers han de seguir la crida de Marx: "Treballadors de tot el món, uniu-vos." I entretant, cal inculcar la idea de justícia social en el fons de totes les consciències.

El conferenciant, en acabar la seva interessantíssima dissertació, escoltada amb creixent interès, fou objecte d'una ovació sorollosa pel públic que omplia totes les dependències de la casa.

De Badalona

A l'Ajuntament de la nostra ciutat ha anat accentuant-se gradualment la perniciosa política d'un sector determinat que de des que dimittiren les tinències d'Alcaldia s'han dedicat sols i exclusivament a fer una obra obstructionista als nostres homes, esperant la primera avinentesa per tal de poder escaçar altra

volta el govern de la ciutat, sense refrenar-se davant de cap atropell, per més que aquest representi el rompiment de les bones relacions que entre els sectors esquerrans han d'existir per a portar a terme el sanejament i les responsabilitats que hi puguin haver dels homes de la dictadura.

Això pels homes del partit radical es veu que significa ben poca cosa; per ells és més digne aprofitar-se de l'absència del enemics comuns per enxufar un home al nostre Ajuntament, a qui ningú coneix, supeditant-se a les conveniències d'un cabdill, que la dignitat i la serietat que com a homes representatius deuen haver de tenir. I els nostres amics, davant d'una actitud tan incorrecta que fa impossible tota convivència amb els regidors del partit radical, presentaren la dimissió de llurs càrrecs plenament convençuts que feien un bé a la ciutat en no continuar en els seus llocs davant la impossibilitat de poder fer una obra positiva de govern, i, per tant, d'administració.

Els nostres regidors, que han tingut per norma anar a fer al nostre Ajuntament administració honrada, estan almenys convençuts, en prendre aquesta determinació, que això ho han aconseguit, sense ometre sacrificis per portar a cap tot allò que hagi pogut ésser en profit dels ciutadans i de la nostra corporació municipal.

J. NIUBÓ

Des de Tordera

Si és cert o no, no ho puc assegurar; però hom diu que a la nostra vila s'ha constituït una agrupació republicano-radical (diguem-ho en castellà, que fa més fi), i que tots els càrrecs de Junta són desempenyats per homes que s'hi militaven en les rengleres de la "Unión Patriòtica" (R. I. P.).

Els pobres, ara que ja comencen a veure que el senyor rei "Marco" ja no tornarà a passar i que no cal que s'es-carrassin posant la "saboneta" al balcó, també tenen ganes de dir-se republicans (encara que només sigui de nom), i senten fretura de poder aconseguir més endavant un càrrec en el Consistori.

Si fos cas que en les properes eleccions no ho poguessin aconseguir, perquè són gent de dreta i no convenen al poble, un d'ells, que està molt acostumat a fer de putxinel·li (no és necessari esmentar-lo) vol "assaltar" el Municipi per posar-hi homes defensors de la propietat i que facin una reota administració (per a les seves butxaques).

República i Socialisme

(Continuació de la pàg. 1)

segueix la íntima compenetració dels treballadors del món, no.

L'hegemonia obrerista s'obté fitant com a comú adversari la burgesia i veient en el contingut socialista l'evangelització del modern proletariat.

L'emancipació dels obrers és obra dels obrers mateixos, ha dit Marx. Però Marx no ha dit mai que l'emancipació s'obtingui barallant-se obrers amb obrers i treient-se els drapets al sol uns als altres tan sols per a satisfer conveniències baixes de partit o de capelleta.

Anem tots a laborar per l'ideal socialista en allò que té de fonamental. Després, quan obtinguem la responsabilitat del govern, ja veurem quin matis predominarà en l'execució del socialisme.

Marx pot tenir una gran part de raó en tots els seus postulats socialistes; però jo crec que no es pot pas acceptar l'ortodòxia puritana del marxisme. L'espai i el temps són factors importantíssims en l'evolució social d'un poble. No crec que s'hagi d'emprar una mateixa tàctica de lluita en països on racialment s'hi troben característiques que els diferencien els uns dels altres.

Els homes de sentiments socialistes en el fons tots volem el mateix. Si quelcom ens separa és una qüestió secundària, de detall.

¿Però que no ho veu, home, que el poble està escamat i recorda només de veure'ls, aquell adagi de: "Ja et conec, herbeta, que et dius marduix"?

No cal que facin política amagant-se sota la capa de republicano-radical, perquè, i que ho tinguin ben present: *Aunque se vista de seda la mona, mona se queda.*

En:esos?

SASOT

De Girona

El passat divendres, dia 27 de maig, tingué lloc a Girona, al Teatre Municipal, un acte d'afirmació cooperativa, organitzat per la cooperativa "La Esperanza Gerundense", a càrrec del ciutadà Ricard Caballeria, de la "Unió Cooperatista Barcelonense", el qual des-entrollà el tema "El Cooperatisme com a arma social".

El tema és ja per si sol interessantíssim, i més en aquest temps que es parla tant de la revolució social.

L'acte fou començat a l'hora anunciada i presidí el company Dimes Busot, president de la cooperativa "La Esperanza Gerundense", el qual, després d'un breu parlament, cedi la paraula a l'infatigable amic Ricard Caballeria, que explicà largament el que és el cooperatisme i el que pot arribar a ésser com a arma social.

El reduït auditori, la majoria socis de la nostra cooperativa, i alguns de la del Veïnat i Besenó, quedà satisfet del tema, convenent-nos una vegada més de la poderosa arma que és el cooperatisme per a la consecució de la revolució social, tan bescantada pels faistes 100 per 100, revolucionaris d'opereta, ja que no veïrem escoltar aquesta conferència els "revolucionaris" gironins que formen els sindicats únics i contra únics.

Hem de confessar de totes maneres que no ens sorprengué llur absència en aquest tema, la seva impaciència de "revolucionar-ho", tot en viat-i-quatre hores per a després no saber el que fer, i la cooperativa és obra massa lenta per a aquests xicots que tot ho volen destruir per arribar al seu somni d'un món nou sense estar preparats per a saber viure-hi.

L'amic Caballeria fou molt aplaudit i felicitat.

M. ROS

URALITA

ELS MILLORS MATERIALS PER A LA CONSTRUCCIÓ

URALITA, S. A.

Plaça Antoni López, 15 - Tel. 16536

BARCELONA

Els Parlamentaris Catalans

Durant la quarta setmana de maig foren presents, a totes o algunes de les sessions del Parlament, ultra els diputats que ocupen alts càrrecs polítics, els següents parlamentaris dels partits catalans:

U. S. C.: Campalans, Serra i Moret, J. Xirau.

Esquerra: Aiguader, Aragay, Bellí, Bordas, Companys, Dencàs, Gassol, Layret, Lluhi, Palet, Puig i Ferrer, Riera i Puntí, Santaló, Selvas, Sbert, Torres, Ventosa, A. Xirau.

P. R. C.: Nicolau, Esteve.

Lliga: Abadal, Estelrich, Rahola.

Independents: Carrasco, Corominas, Dolcet, Hurtado, Suñol.

Es de doldre que mentre a les sessions dels dijous i divendres, consagrades al debat de l'Estatut, els escons de la minoria catalana estiguin curulls de gent, els dies que es tracta de la Reforma agrària la concurrència sigui molt migrada.

El nostre estimat amic particular, el prestigiós diputat de l'Esquerra, senyor Albert de Quintana, fa dies que és a Madrid privat de concórrer al Parlament per sofrir una greu infecció dels conductes biliaris. No cal dir com ens dol la malaltia de tan bon amic i com fem vots per tal que el seu ràpid i total restabliment li permeti reprendre al Congrés el lloc que tan dignament ocupa.

Sobre la Sociologia

Heus ací algunes frases espigolades ací i allà en el capítol "Concepte de la Sociologia", del llibre *Filosofia i Cultura*, de l'actual rector de la Universitat de Barcelona, Dr. J. Serra Hunter:

"Els diferents dominis de la Sociologia estan organitzats a l'entorn de dos problemes: el de l'estructura o constitució de la societat i de les seves formes principals, i el de la seva marxa progressiva a través dels temps."

"L'ordre social resulta de l'harmonia dels interessos de cada individu, de cada grup, amb els restants; harmonia d'actes i de relacions que és una manifestació de l'harmonia dels diferents fins particulars en la mesura en què son concebuts per les persones associades."

"El problema del progrés social, entès en la seva integralitat a través dels temps, no és una cosa diferent del problema de la Filosofia de la Història."

"Cada període històric és una experiència per al sociòleg."

"La Sociologia ha d'ocupar el lloc últim en l'exploració dels fenòmens i en el descobriment de les lleis de l'Univers. Ella, en certa manera, comprèn totes les altres ciències, perquè els fets més complexos en la sèrie científica són els fets de la vida social."

Per la còpia, ULISSES

Federació Comarcal de Barcelona de la U. S. C.

Es convoca tots els secretaris generals de les Seccions de Barcelona a una reunió que tindrà lloc el dilluns, 6 del corrent, a dos quarts de vuit del vespre, al local del carrer Alt de Sant Pere, 29.

TIP. CATALANA - Vich, 16 Tel. 78753 - Barcelona

JUSTÍCIA SOCIAL tributarà, en el proper número, homenatge a Giacomo Matteotti amb ocasió de fer anys que fou assassinat pels feixistes

Subscripció permanent pro JUSTÍCIA SOCIAL

Donatius	
SUMA ANTERIOR.	1,235'75 Ptes.
J. Fronjosà	1 »
M. Niolet	5 »
B. Porta, de Pallejà	2'50 »
Pere Arjalaguer	7 »
J. A.	150 »
T. Ferrer, de Masnou	2'50 »
N.	0'50 »
Total.	1,404'25 Ptes.

Correu administratiu

Lluís Icart, de Tarragona, gir	4'50 Ptes.
Gregori Vallbona de Coreó, per liquidació	28 »
Gregori Vallbona de Coreó, per liquidació	22'70 »
Pere Arjalaguer, subscripció	8 »
T. Ferrer, de Masnou	2'50 »